

Sygn. akt II AKz 618/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Beata Basiura SA Piotr Filipiak (spraw)

SO del. Grzegorz Wątroba

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. Pawła Zuberta**

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko S. G. (G.)

podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 258 §1 k.k., 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 15 września 2014 roku sygn. akt XXI Kp 357/14

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt XXI Kp 357/14 Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględniając wniosek prokuratora przedłużył do dnia 21 grudnia 2014 roku stosowanie wobec podejrzanego S. G. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a w szczególności:

1. art. 249 §1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że stosowanie wobec S. G. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest uzasadnione zabezpieczeniem prawidłowego toku postępowania, pomimo, iż podejrzany na żadnym etapie postępowania nie utrudniał jego prowadzenia, a ponadto zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że popełnił zarzucane mu czyny,
2. art. 258 §1 pkt 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż podejrzany będzie utrudniał postępowanie, pomimo braku podstaw do takiego twierdzenia,
3. 257 §1 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż na obecnym etapie postępowania tylko stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania, podczas gdy wystarczającym byłoby zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie wobec podejrzanego S. G. środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, w postaci dozoru policji, poręczenia majątkowego w wysokości 10.000,00 zł i zakazu opuszczania kraju, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę zażalenie nie jest zasadne, stąd nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie brak wątpliwości, że na obecnym etapie postępowania w stosunku do podejrzanego S. G. w dalszym ciągu aktualna pozostaje zarówno przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych jak i przesłanki szczególne stosowania tymczasowego aresztowania z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 §2 k.p.k. oraz art. 263 §2 k.p.k.

Wbrew temu co twierdzi obrońca, wyniki przeprowadzonej kontroli odwoławczej pozwalają na stwierdzenie, iż dowody zebrane dotychczas w postępowaniu przygotowawczym, w szczególności wyjaśnienia i późniejsze zeznania D. G. oraz M. G., treść protokołów okazań i przeprowadzonej konfrontacji pozwalają na stwierdzenie aktualności przesłanki z art. 249 §1 k.p.k.

Oczywistym przy tym jest, iż stwierdzenie powyższego w kontekście nadanym mu treścią art. 249 §1 k.p.k. nie jest tożsame z uznaniem, iż S. G. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconych mu czynów. Jednoznaczne ustalenie powyższego na obecnym etapie postępowania przygotowawczego nie jest bowiem możliwe i wiąże się jedynie z dokonaniem ich oceny wyłącznie dla celów orzeczenia o środku zapobiegawczym, co oznacza, iż jest ona tymczasowa i może ulec zmianie w toku dalszego postępowania, gdyż dowody są nadal gromadzone w sprawie i będą dopiero weryfikowane w dalszym toku postępowania. Dlatego też przepis mówi jedynie o dużym prawdopodobieństwie, a nie o pewności co do popełnienia czynów. Dla stosowania środków zapobiegawczych wskazane duże prawdopodobieństwo popełnienia czynów jest wystarczające, a takie względem podejrzanego aktualnie istnieje i ma oparcie w zebranych w sprawie dowodach.

Na pełną akceptację zasługuje również ustalenie Sądu I instancji co do szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania określonej w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. S. G. zarzucono bowiem popełnienie m.in. czynu stypizowanego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożonego karą pozbawienia wolności do 12 lat. Sankcja karna przewidziana za ww. czyn, w połączeniu z okolicznością, że podejrzany miał się go dopuścić w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także skalą przestępczego procederu, oraz tym, iż z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu sprawiają, że w razie uznania go winnym popełnienia tych czynów wymierzenie mu surowej kary jest wysoce prawdopodobne. Przyjęcie realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary uzasadnia z kolei domniemanie podejmowania z jego strony działań mających na celu destabilizację procesu, celem uchronienia się przed nią, bądź chociażby maksymalnego odsunięcia w czasie momentu prawomocnego jej wymierzenia. Pogląd ten od dawna nie budzi wątpliwości w orzecznictwie i jest w całym zakresie popierany przez Sąd Apelacyjny (postanowienie SA w Katowicach z dnia 3 listopada 2010 roku, II AKz 719/10, LEX nr 686880), a także zgodny ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w Uchwale 7 sędziów z dnia 19 stycznia 2012 r. I KZP 18/11. Z woli ustawodawcy, okoliczność ta daje także podstawę do stosowania środka zapobiegawczego, bez potrzeby wykazywania aby podejrzany w przeszłości podejmował jakiegokolwiek próby bezprawnego wpływania na toczący się obecnie proces karny. Przyjmuje się bowiem, iż właśnie w obliczu zagrożenia surową karą może być on bardziej skłonny do zachowań zakłócających prawidłowy tryb postępowania i to nawet gdy wcześniej takich zachowań nie przejawiał.

Sąd Apelacyjny podziela także stanowisko Sądu Okręgowego, iż realną jest obawa matactwa ze strony podejrzanego, o której mowa w przepisie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Jakkolwiek obawa, o której mowa w przytoczonym wyżej przepisie, na co słusznie zwrócił uwagę obrońca, powinna być uzasadniona konkretnymi okolicznościami wskazującymi na jej istnienie, a przede wszystkim wcześniejszym

zachowaniem podejrzanego podjętym w tym właśnie celu, jak i zachowaniem innych osób, podejmowanym w porozumieniu z nim, w niniejszej sprawie, wniosek o realnej obawie matactwa ze strony podejrzanego uzasadniony jest tu rodzajem postawionego mu zarzutu - popełnienia występku brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, w postępowaniu przeciwko osobom działającym w zorganizowanej grupie przestępczej, obawa matactwa jest realna z racji wzajemnych powiązań, zależności i związków jakie występują pomiędzy osobami uczestniczącymi w takiej grupie. Obawa ta, wbrew twierdzeniom obrońcy, nie musi w tej sytuacji wynikać z konkretnych dowodów, gdyż grupy takie, zorganizowane na zasadzie hierarchicznego podporządkowania kierownictwu i dysponują znacznymi możliwościami organizacyjnymi, by w sposób bezprawny wpłynąć na zeznania świadków, wyjaśnienia współpodejrzanych, usunąć nie zabezpieczone jeszcze dowody, czy też w inny bezprawny sposób wpłynąć na prawidłowy tok postępowania.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala również przyjąć, że Sąd a quo dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno-prawnych, przemawiających w chwili obecnej za potrzebą dalszego przedłużenia wobec podejrzanego stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania, w oparciu o przepis art. 263 § 2 k.p.k. Zakres prowadzonego postępowania, etap na jakim znajduje się ono znajduje, oraz charakter stawianych podejrzanemu zarzutów, a także konieczność przeprowadzenia przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze kolejnych, wskazanych we wniosku prokuratora czynności procesowych, zaliczają się do kategorii owych „szczególnych okoliczności”, o których stanowi w/w przepis, które uniemożliwiły zakończenie postępowania w sprawie w terminie określonym w art. 263 § 1 k.p.k. Zważywszy więc na wszystkie czynności dowodowe pozostałe do wykonania, szczegółowo wymienione w zaskarżonym postanowieniu należy stwierdzić, że uzasadniają one obecnie celowość dalszego stosowania tymczasowego aresztowania podejrzanego w oparciu o ww. przepis. W postępowaniu przygotowawczym o takiej złożoności podmiotowo-przedmiotowej oczywistym jest również prowadzenie czynności postępowania wielowątkowo, co nie pozwala na koncentrowanie się wyłącznie na jednym z podejrzanych.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności, a przede wszystkim intensywność powołanych przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania oraz charakter czynności dowodowych pozostałych do wykonania, mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej podejrzanego oraz współpodejrzanych, w chwili obecnej jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć dalszy prawidłowy tok postępowania karnego, zaś zastosowanie łagodniejszego środka zapobiegawczego, wiążącego się z jego pozostawianiem na wolności, nie jest obecnie możliwe ze względów wskazanych w wyżej przeprowadzonych rozważaniach. W takim zaś stanie rzeczy za bezpodstawny należy uznać zarzut obrony dotyczący naruszenia art. 257 §1 k.p.k., jak i za zbędne uzasadnianie, dlaczego Sąd nie uznał za wystarczające zastosowanie innych o łagodniejszym dla podejrzanego charakterze środków zapobiegawczych, skoro w sposób dostateczny wyłożył w pisemnej motywacji niezbędność stosowania środka w postaci tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, a nadto nie dopatrując się w sprawie ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

Z.

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 8 października 2014 roku.